

Фактическая себестоимость равна сумме действительных затрат дорожно-строительного предприятия на строительство данного объекта. Ее определяют после окончания строительства, характеризует качество оперативного руководства строительством и выполнения проектов организации и производства работ.

Прямые издержки – это расходы, которые прямо на основании первичных документов относятся на производственную себестоимость, т.е. для предприятий дорожного хозяйства – это расходы, отраженные в себестоимости дорожно-строительных работ. Что касается накладных расходов (издержек), то в их состав входят многие статьи затрат, которые распределяются по четырем группам: административно-хозяйственные расходы; расходы на обслуживание работников дорожного строительства; расходы по организации работ на дорожных объектах; прочие накладные расходы. Кроме того, существуют расходы, которые не учитываются в нормах накладных расходов, но относятся на накладные расходы: расходы по созданию страховых фондов; затраты и платежи по обязательному и добровольному страхованию; расходы на сертификацию продукции и услуг; расходы на НИОКР и т.д.

Таким образом, одной из главных задач строительства и эксплуатации автомобильных дорог является снижение себестоимости дорожно-строительных работ в плановом порядке, например за счет внедрения более экономичных технологий производства; повышения производительности труда; путем снижения транспортных издержек за счет рационального размещения предприятий производственной базы; при помощи повышения уровня механизации и автоматизации дорожных работ и сокращения количества работников или при досрочном вводе дороги в эксплуатацию.

Литература:

1. Могилевич В.М. Основы организации дорожно-строительных работ. Учебн. пособие для вузов. Изд. 2-е, перераб. и доп. – М.: «Высшая школа», 1975. – 288 с.
2. Арdziнов В.Д. Ценообразование и составление смет в строительстве. – СПб: Питер, 2006. – 240 с.

ПРО НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ГРОШЕЙ В УКРАЇНІ

Щукін А.В.

*Науковий керівник: Ковальова Т.В., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Гроші – це унікальний товар, який є загальним еквівалентом вартості усіх товарів та послуг. В Україні населення під поняттям "грошові" розуміє паперові банкноти або металеві монети. Населення розвинених країн світу розуміє поняття гроші більш широко, оскільки вони користуються таким різновидом грошей як електронні гроші.

Актуальність теми полягає у тому, що вони є складовою частиною електронної (цифрової) економіки, до якої прямує і Україна як європейська держава з суспільством, що розвивається по типу інформаційного. Звичайно ж, електронні гроші є платіжним засобом електронного бізнесу, і, у тому числі, електронної торгівлі та послуг.

В Україні перша згадка про електронні гроші на законодавчому рівні з'явилась в 2001 році у Законі України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні", в якому було встановлено порядок переказу коштів та систем, за допомогою яких здійснювалися переказ, але власне визначення електронних грошей в даному Законі не було [1]. З 2005 року на розгляді у Верховні Раді України було багато нормативних актів, якими намагалися врегулювати електронні гроші та їх використання в Україні, серед таких законопроектів можна назвати законопроекти: №8035-д (2006 р.), № 1463 (2008 р.), № 6068-2 (2010 р.), №8277, 8277-1, 9476 (2011 р.) і т.п. Всі законопроекти базувались на Законі України "Про Національний банк".

На даний момент електронні гроші в Україні регулюються двома основними нормативно-правовими актами.

Поняття електронних грошей в Україні подане в Законі України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні» від 05.04.2001 р. № 2346-III (за редакцією від 23.07.2015 р.). За даним законом електронні гроші – це одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими особами, ніж особа, яка їх випускає, і є грошовим зобов'язанням цієї особи, що виконується в готівковій або безготівковій формі.

В даному Законі також визначено:

- випуск електронних грошей може здійснювати виключно банк. Банк, що здійснює випуск електронних грошей, бере на себе зобов'язання з їх погашення;
- користувачем електронних грошей може бути суб'єкт господарювання або фізична особа;
- банк має право випускати електронні гроші на суму, яка не перевищує суму отриманих ним грошових коштів;
- банк, що має намір здійснювати випуск електронних грошей, зобов'язаний до початку їх випуску узгодити з Національним банком України правила використання електронних грошей у порядку, встановленому нормативно-правовим актом Національного банку України [1].

Також даний закон визначає права комерційних агентів стосовно питань електронних грошей. Але в статті 3 "Кошти в Україні" даного Закону визначено:

- кошти існують у готівковій формі (формі грошових знаків) або у безготівковій формі (формі записів на рахунках у банках);
- грошові знаки випускаються у формі банкнот і монет, що мають зазначену на них номінальну вартість;

- гривня як грошова одиниця України (гривня) є єдиним законним платіжним засобом в Україні, приймається усіма фізичними і юридичними особами без будь-яких обмежень на всій території України для проведення переказів та розрахунків.

Виходячи з цього в Україні не передбачено платіжного засобу "електронні гроші", тобто стаття 3 Закону протирічить статті 15 даного Закону, а отже закон повинен бути допрацьований.

Іншим нормативно-правовим документом, який регулює діяльність, що пов'язана з випуском електронних грошей в Україні, та запровадження моніторингу за такою діяльністю здійснюється згідно з Положенням "Про електронні гроші в Україні" [2]. Виходячи з даних цього Положення, можна зробити висновок, що контроль та здійснення запобігання шахрайству в системі електронних грошей покладений на емітентів електронних грошей, що протирічить державній політиці направлені на контроль фінансової та розрахункової систем України.

На основі проведеного аналізу нормативно-правових актів України стосовно електронних грошей можна зробити висновки.

По-перше, в Україні недосконала нормативно-правова база, щодо електронних грошей та розрахунків із ними, що зумовлено слабким рівнем розвитку інформаційних технологій та економіки країни.

По-друге, в Законах стосовно електронних грошей, що існують в Україні на даний момент, велика кількість неточностей або навіть протиріч, через що, не можливо чітко визначити правову обґрунтованість їх в Україні.

Саме тому нормативно-правова база потребує подальшого вдосконалення та розвитку .

Література:

1. Про платіжні системи та переказ коштів в Україні: Закон України від 05.04.2001 р. № 2346. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2346-14>. – Назва з екрану.

2. Положення про електронні гроші в Україні. Затверджено Постановою Правління Національного банку України 04.11.2010 № 481. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>. – Назва з екрану.